

M SUDBINE

Humanitarna akcija

Osmočlana porodica Tot-Dokić sanja novu kuću

Jurke i žmurke neke su od igara koje vole Dunja (2), Mihajlo (1), Andrijana i Marko (5), Snežana (7) i Miloš (8). Međutim, osmesi ove divne dečice ostaju u senci teškog života. U senci odrastanja u staroj kući punoj pukotina!

Porodica Tot-Dokić živi na severu Banata u rubnom delu sela Mokrin. Kuću u kojoj žive faktički čine omanja kuhinja i jedna soba u kojoj spava njih osmoro. Njih osmoro, kako kažu, „umenoga se” u tri kreveta! Obišli su ih ovih dana ljudi iz humanitarne organizacije Srbi za Srbe (www.srbizasrbe.org) i pokrenuli akciju prikupljanja sredstava da se ovoj porodici kupi novi dom.

NEMAJU NI SVA VRATA

„Nikad nisam razmišljala da ću tako rano da se udam. Teški uslo-

vi i sudbina su me naterali, pa sam napustila školu i posvetila se majčinstvu. Nažalost, ni ovde nije baš sjajno. Kuća nam je ogroman problem, a najviše se bojim da vlaga ne ostavi posledice na zdravlje moje dece”, priča Vesna koja sa svojih dvadeset i nešto godina već ima šestoro dece.

Mališani su jako lepo vaspitani, dobrotu im prosto isijava sa lica i vidi se da se o njima marljivo brine, bez obzira na okolnosti. Na kuću im se naslanja štala u kojoj imaju devet krava.

„Živimo od prodaje mleka, tako da gladni nismo. Volimo to da radimo, kako Nenad i ja, tako i

deca. On, naravno, često ide i u nadnicu. Jako je vredan, čak i za neki manji dinar uvek ide da bi naša deca imala. Na socijalnu pomoć i dečiji dodatak nemamo prava jer imamo registrovano poljoprivredno gazdinstvo i prelazimo neki cenzus, bez obzira što imamo šestoro dece i što je kuća takva kakva je. Možda bismo dobili pomoć da sedimo skrštenih ruku”, razočarano je istakla Vesna.

Kupatilo nemaju, pa se kupaju u koritu vodom zagrejanom na šporetu. Po dvoje „odjedared”. Neki prozori su im popucali, pa ih krpe najlonima, a nemaju ni

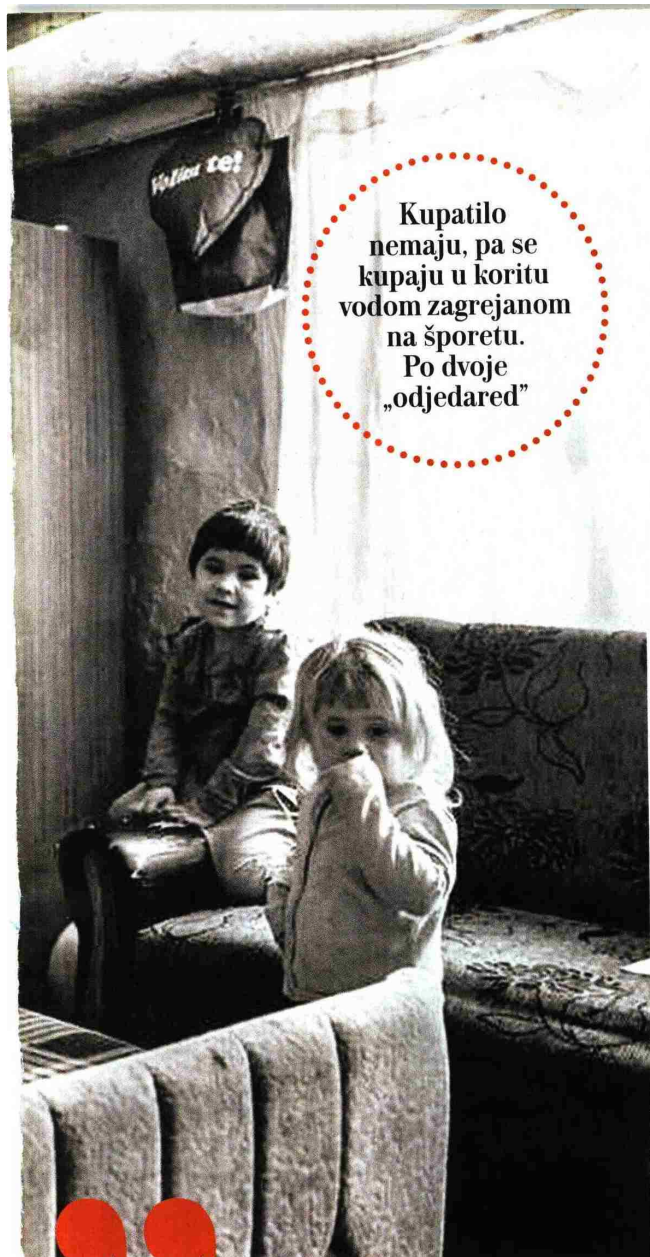
sva vrata u kući.

„Što se tiče higijene, tu nema ne mogu ili bolesna sam. Deca moraju svaki dan da su okupana i da su čisti i sredeni za školu. I rođendane uvek slavimo, ali, nažalost, ovi stariji još nisu zvali drugare iz škole. Nisu mi rekli razlog, ali mislim da je zbog kuće”, dodala je Vesna.

DEČJI CRTEŽI

Dok smo vodili razgovor o kući i njihovom životu, primetili smo da deca vole i da crtaju. Na pitanje šta najviše, dobili smo upečatljiv i nimalo začuđujuć odgovor - „kuće”!

„Najviše volim da crtam kuće. Video sam jednu lepu žutu, pa ih zato uvek bojim žutom bojom. Voleo bih da imam takvu. Imamo i malo igračaka, najviše bih voleo da dobijem helikopter”, ispričao nam je osmogodišnji Miloš koji nam je priznao i da ume da im

Kupatilo
nemaju, pa se
kupaju u koritu
vodom zagrejanom
na šporetu.
Po dvoje
„odjedared”

**NAJVIŠE VOLIM DA CRTAM
KUĆE. VIDEO SAM JEDNU
LEPU ŽUTU, PA IH ZATO UVEK
BOJIM ŽUTOM BOJOM. VOLEO
BIH DA IMAM TAKVU, KAŽE
OSMOGODIŠNJI MILOŠ**

bude hladno zimi.

Upitali smo i sedmogodišnju Snežanu šta bi najviše želela:

„Ja sam Snežana, dak prvak. Volela bih da imam roze sobu i roze barbiku!”

Odgajati decu u ovakvim uslovima sigurno nije lako. Iako se Vesna i Nenad zaista trude da im obezbede osnovno, potrebna im je podrška.

„Borimo se koliko možemo. Svako dete ima neku svoju želju koju se trudimo da im ispunimo, a nekad i ne možemo. Najstariji

sin i ćerka bi da imaju svoje sobe, da im moj suprug i ja više ne dosadujemo. To je i moja najveća želja, nemam niti jednu drugu. Samo da imaju svoje sobe, da mogu da pozovu drugare, da mogu da se igraju i da ne preživljavaju sve ono što sam ja, daće Bog. Molim sve dobre ljude koji su u mogućnosti ako žele da pomognu da ispunim želju deci mojoj, a i meni samoj”, kaže Vesna.

Upravo zbog svega što ste pročitali, Humanitarna organizacija Srbi za Srbe poziva donatore širom sveta da se priključe njihovoj novoj velikoj akciji s ciljem da porodici Tot-Dokić obezbede kuću. Naša pažnja i podrška potrebni su im sada više nego ikad jer su nedavno tragičnim slučajem ostali bez sedmog deteta, bebe Mile. Više o načinima kako da pomognemo ovoj porodici na www.srbizasrbe.org.